

Decembar 2014

„Koji ima dvije haljine neka dade onome koji nema; i koji ima hrane neka čini isto tako.“ (Luka 3,11)

U ovo vreme posta, kada se pripremamo za Božić, pred nama se javlja lik Jovana Krstitelja. Bog ga je poslao da pripremi put za dolazak Mesije. Tražio je duboku promenu života od ljudi koji su dolazili k njemu rečima: "Donosite, dakle, plodove dostojne obraćenja"[\[1\]](#). A kada su ga pitali: "Šta ćemo, dakle, činiti?"[\[2\]](#) odgovarao je:

„Koji ima dvije haljine neka dade onome koji nema; i koji ima hrane neka čini isto tako.“

Zašto drugome dati ono što je moje? Stvoren od Boga kao i ja, drugi je moj brat, moja sestra, zato je deo mene. "Ne mogu te povrediti, a da sebi ne naudim"[\[3\]](#), govorio je Gandi. Stvoreni smo kao dar jedan drugome, na sliku Boga koji je ljubav. U našoj je krvi upisan božanski zakon ljubavi. Došavši među nas, Isus nam je to jasno objavio kad nam je dao svoju novu zapovest: "Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubih."[\[4\]](#) To je zakon neba, život Presvetog Trojstva prenet na zemlju, srce Jevandelja. Kao što na nebu Otac, Sin i Duh Sveti žive u punom zajedništvu, sve dotle dok su jedno[\[5\]](#), tako smo mi na zemlji ono što jesmo ukoliko živimo uzajamnost ljubavi. I kao što Sin kaže Ocu: "I sve moje tvoje je, i tvoje moje"[\[6\]](#), tako se i među nama u ponoći ostvaruje ljubav onde gde se dele ne samo duhovna nego i materijalna dobra.

Potrebe našeg bližnjega potrebe su svih. Neko je bez posla? Ja sam bez posla. Nekome je bolesna majka? Pomažem joj kao da je moja. Drugi su gladni? To je kao da sam ja gladan i nastojim im pribaviti hranu kao što bih učinio za sebe.

Ovo su iskustva prvih hrišćana iz Jerusalima: "A u naroda koji povjerova bješe jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve bješe zajedničko"[\[7\]](#) Iako zajedništvo dobara nije bilo obavezno, ipak su ga među sobom intenzivno živeli. Kako će to objasniti apostol Pavle: „Vaš suvišak da bude za njihov nedostatak, da i njihov suvišak bude za vas nedostatak; da bude jednakost.“

Sveti Vasilije Veliki kaže: "Gladnom pripada hleb koji poseduješ; golom ogrtač koji čuvaš u svojim ormarima; siromasima novac koji sakrivaš."[\[8\]](#)

A sveti Avgustin: "Što je višak bogatim to pripada siromasima."[\[9\]](#)

"I siromasi imaju čime pomagati jedni druge: neko može posuditi svoje noge hromome, drugi oči slepome da ga vodi; neko drugi može posećivati bolesnike."[\[10\]](#)

„Koji ima dvije haljine neka dade onome koji nema; i koji ima hrane neka čini isto tako.“

I danas možemo živeti kao prvi hrišćani. Jevandelje nije utopija. Pokazuju to, na primer, novi pokreti koje

je Duh Sveti pobudio u Crkvi, kako bi novom svežinom zaživela jevanđeljsku radikalnost prvih hrišćana i odgovorila na izazove današnjeg društva, u koje vladaju velike nepravde i siromaštvo.

Sećam se početaka Pokreta fokolara, kad nam je snagom nove harizme u srce usađena posebna ljubav prema siromasima. Susretale smo ih na ulicama, zapisivale njihove adrese u notes kako bismo ih kasnije posećivale i pomagale im. Bio je to Isus: "Meni ste učinili"[\[11\]](#). Nakon što bismo ih posetile u njihovim bednim nastambama, pozivale smo ih na ručak u naše domove. Za njih smo čuvale najlepši stolnjak, najbolji pribor, posluživale najprobranija jela. Za našim stolom, u prvom fokolaru, sedeli su naizmenično jedna fokolarina i jedan siromah, jedna fokolarina i jedan siromah...

U jednom trenutku činilo nam se da Gospod traži upravo od nas da postanemo siromašne, kako bismo služile siromahe i sve druge. Tako je u jednoj prostoriji prvog fokolara svaka stavila na hrpu što je smatrala da joj je bilo suvišno: kaput, par rukavica, kapu, čak i bundu... Danas za siromahe imamo preduzeća koja daju posao i dele dobit s njima!

Ali treba još puno učiniti za siromahe.

"Koji ima dvije haljine neka dade onome koji nema; i koji ima hrane neka čini isto tako."

Imamo mnogo bogatstava i možemo ih dati u zajednicu, iako možda ne izgleda tako. Možemo istančati osetljivost, usvojiti znanje, kako bismo konkretno pomagali i našli način da živimo bratstvo. Imamo ljubav u srcu i možemo je dati; možemo širiti srdačnost, prenositi radost. Imamo vreme i možemo ga dati na raspolaganje, potom molitve; možemo dati u zajedništvo unutar njega bogatstva, usmeno ili pismeno. Ali ponekad imamo i stvari, torbe, hemijske olovke, knjige, novac, kuće, prevozna sredstva i možemo ih dati u zajednicu... Možda gomilamo mnoge predmete misleći da će nam jednoga dana biti korisni, a nekome pored nas su nužno potrebni.

Kao što svaka biljka iz zemlje upija samo vodu koja joj je potrebna, tako i mi treba da nastojimo imati samo ono što nam treba. Još je bolje ako povremeno primetimo da nam nešto nedostaje; bolje je da budemo malo siromašniji nego malo bogatiji.

"Kad bismo se svi zadovoljili s potrebnim – govorio je sv. Vasilije – i dali višak onima koji su u potrebi, ne bi više bilo ni bogatih ni siromašnih."[\[12\]](#)

Pokušajmo i započnimo živeti tako. Gospod sigurno neće da propusti da nam pošalje stotruko, pa ćemo moći i dalje da darujemo. Na kraju života će nam reći da smo Njemu dali što god smo dali drugima.

Kjara Lubik

Reč života na [hrvatskom](#) - na [mađarskom](#)

[\[1\]](#) Luka 3,8

[2] Luka 3,10

[3] Up. Wilhelm Muhs, Reči iz srca, 1998, str. 85

[4] Jovan 13, 34

[5] Jovan 17, 11

[6] Jovan 17, 10

[7] Djel. 4, 32

[8] Aforismi e citazioni cristiane, Piemme, 1994, str. 44

[9] Ibid str. 45

[10] Ibid

[11] Mat. 25,40;

[12] Aforismi e citazioni cristiane, str. 44.